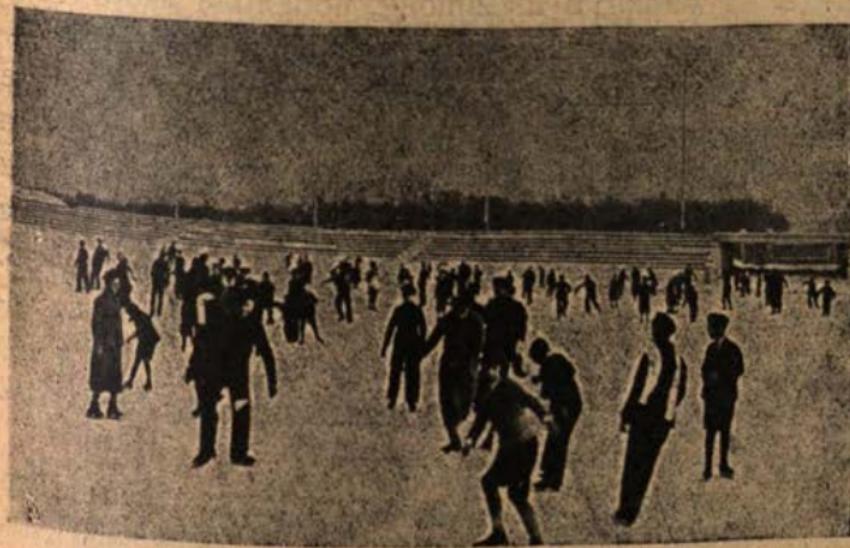

Ангел Друмевъ

По леда

Сковало се въ дебель ледъ езерото отвъдъ селото отъ студа, и като огледало отражава сега пързалиящитѣ се върху леда пъргави и здрави момчета. Нищо отъ това, че едни подскачатъ съ една кънка, като че ли накуцватъ, а други безъ кънки сѫ лъснали тукъ-тамъ тѣсна, дълга пжтека отъ пърза-

ляне. Нѣкои съ царвулки, а други съ подковани обуша — всички — едни следъ други, добре изправени, съ разтворени рѣже, стегнато тѣло се изреждатъ и отминаватъ по плъзгавата пжтека, като въртележкитѣ на великденския съборъ. А тия, що сѫ стегнали кънкитѣ на двата крака, като стрели бѣрзатъ ту на лѣва, ту на дѣсна страна, или като водни кончета по спокойната вода на езерото презъ топло лѣто.